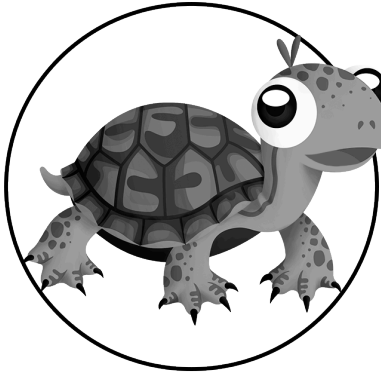

L'encanteri de la Font del Baladre

Paratge Natural Municipal "Font del Baladre
-Fontanars-Riu d'Agres" - Muro d'Alcoi

TURISME AL
PARATGE

Mauleia, la tortuga

L'esperit de la Penya del Frare

Creada per:
Carmen Flordells
Fede Llorca

Il·lustrada per:
Jhon Ospina i Laura López

Aquesta interpretació és fàcilment adaptable a qualsevol espai, especialment a entorns
fluvials.

Paper reciclat 100%

JORNADA PRIMERA

DAVALL DEL PONT DE SANT GONZALO

(El grup està reunit, senten laments, xicotets crits de socors.)

MAULEIA: Ai, mare meua! Ai, mare meua! Ajuda! Per favor, ajuda! Socors! Que no passa cap persona de bé per ací?

(El públic busca i troba a una tortuga que es queixa d'un colp al cap.)

MAULEIA: Encara sort que algú ha sentit els meus laments. Maleït corredor! No ho heu vist? Segur que no? Tots els dies el mateix, que si un dia un gel d'eixos fastigosos, que si un altre dia una botella de plàstic, que si una corfa de plàtan... Que açò no és un abocador, eh!

Mira que m'ho havien advertit... "Mauleia, no t'acostes massa a la senda que és perillós", doncs ala!, botella al cap! "Mauleia, no fiques els nassos on no et criden", "Mauleia, no et faces l'heroïna", "Mauleia, que eres una simple tortuga, que no pots fer res", "Mauleia, que s'atinguen a les conseqüències dels seus actes", "Mauleia..." Que em gastaran el nom amb tant d'advertiment!

Que sí, que val, que l'esperit de la Penya del Frare camina solt i cabrejat. Doncs, bo! Que ha llançat un encanteri sobre els habitants de Muro i voltants. Ben merescut ho teniu, la veritat. Però és que jo no em puc quedar de braços plegats. Que a mi m'és igual que als humans vos entre dolor de panxa o el que siga, però és que als meus amics i a mi també ens en entra per tot el vostre fem.

Ah, clar. Com sempre, vosaltres sense assabentar-vos de res, eh? A veure, a qui li ha dolgut el cap últimament? Alceu el braç sense vergonya. I l'esquena? I la panxa? *(Anima al públic perquè vagen alçant la mà)* I qui no ha estat més nerviós o més trist últimament? Vos semblarà normal! A ningú se li ha ocorregut buscar la raó de tant de malestar?

Però que cecs esteu i que ximples! EL MALEFICI DE LA PENYA DEL FRARE! Bé, del seu esperit, clar. Que se li han unflat els nassos, que diuen per ací que no pensa llevar-vos l'encanteri fins que açò no estiga com una patena. Ah, i no està sol, perquè

segons sembla són un munt d'esperits de penyes, muntanyes, arbres, rius, ponts i ves tu a saber què més, que s'han unit. És a dir, que pràcticament han muntat un sindicat d'esperits, han consultat a les bruixes, a les bones i a les dolentes, i vos tindran asseguts en el vàter o tombats en el llit com no espavileu.

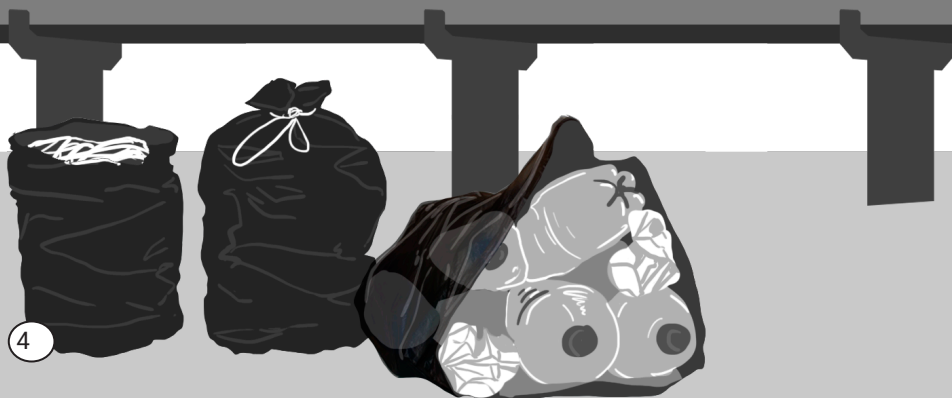
Ja ho sent jo per vosaltres... Bé, no, no ho sent, les coses com són... Com deia: que vos ha tocat; lloc equivocat i moment equivocat. Ara mateix podeu triar si sereu part de la solució, o part del problema. Això sí, jo avise: si trieu la segona opció vos emportareu de regal una bona diarrea.

Ai, per favor, que nerviosa m'he posat! Espereu, espereu que respire una mica i em tranquil·litze. Que, ben mirat, teniu cares de bones persones. I jo ací esplaiant el meu mal humor amb vosaltres. "Mauleia, que s'aconsegueixen més coses amb un somriure que amb amenaces."

A que em fareu cas i ens ajudarem mútuament? Si la cosa és fàcil: vosaltres m'ajudeu a netejar el paratge i jo vos ajude a calmar-li els fums al sindicat d'esperits i a la Penya del Frare. Com deien els mosqueters: "Tots per a un, i un per a tots."

Doncs, ala, en marxa. Agafeu una d'estes bosses per parelles i a recollir porqueries. I jo mentrestant... Jo mentre pensaré en això de l'encanteri.

(La tortuga reparteix les bosses i encamina als visitants per la senda.)

JORNADA SEGONA

AL COSTAT D'UN PI MORT I UNA FIGUERA, EN LA SENDA CAP A ELS FONTANARÇS

(Mauleia s'acosta al pi, molt trista.)

MAULEIA: Ai, amic meu, què dimonis t'ha passat? Explica-m'ho que jo li ho faré pagar a estos. *(Senyala al públic, acusadora)* Glifosat? Un fong desconegut? Un paràsit nou vingut de no se sap on per culpa del canvi climàtic? La teua asma va empitjorar per culpa de la contaminació?

(Dirigint-se a una figuera pròxima.)

MAULEIA: Toca, Vicenta, mira que no dir-me que Paquito estava malalt. *(Fa com que escolta la resposta de la figuera)* Ja, ja... Si ja sé jo que tu amb el teu tens prou. Llavors, enguany tampoc has tingut a penes fruits? Tan feble estàs? Vaig sentir rumors que els pobres pardalets estan un poc famèlics però no vaig voler creure-m'ho.

(Escolta a l'arbre una altra vegada i li respon) Jo? Joestic, que no és poc, i la família també, ja saps tu que el tema de l'aigua caminava regirat i damunt amb les cosines americanes que són unes destrossa-llars. Res nou. Sent, que et deixe que vaig a veure si redrece a estos que porte amb mi que... Déu n'hi do, quins espècimens. Sí, sí, això de l'encanteri ho sé, clar que ho sé, per això els he posat a recollir el fem.

(Se sorprén i quasi s'indigna per la resposta de la figuera) Que m'apiade d'ells? Que ací venen a divertir-se? *(Fa un apart amb l'arbre, com perquè el públic no la senta)* Mira, crec que la que es divertirà soc jo. "Mauleia no sigues dolenta".

(Es dirigeix al públic molt alegre) Que diu la meua amiga Vicenta, la figuera, que vos propose un joc molt divertit per a veure quant sabeu sobre la fauna del paratge. Vinga, així descansem tots una mica. Deixeu les bosses i acosteu-vos.

(Es posen tots en cercle, Mauleia també.)

MAULEIA: Formem un cercle per a veure'ns tots bé les cares. El joc és molt fàcil. Jo em convertiré en un altre animal i aniré donant pistes sobre què soc. Quan algú crega que sap quin animal soc, no

pot dir-ho en veu alta. Prohibit parlar! El senyal per a dir que ho saps és posar-te el dit en el nas. Però no dins, eh? El ditet sobre la punta del nas. Jo continuaré donant pistes, huit en total. I, com soc una mica embrolladora, algunes pistes més aviat vos despistaran. Si en algun moment penseu que vos heu equivocat d'animal, no es val llevar el dit del nas i ja està... No... Cal dissimular. No sé, feu com que vos rasqueu un ull, o com que esteu comprovant que el nas segueix recte i en el seu lloc... El que se vos ocorrega, val?

Allà vaig, primera pista: "Tinc dues ales i ponc."

(Espera a veure la reacció de la gent i segueix) Segona pista: "La majoria de nosaltres vivim en els tròpics però la meua espècie viu per tot el món."

Tercera pista: "Puc volar cap avant, cap endarrere, de costat o quedar-me suspès en el mateix lloc." Apa, la de coses que puc fer!

Quarta pista: "Tinc la sang freda." Mira, en això no he canviat.

Cinquena pista: "Pase per quatre etapes en la meua vida: ou, larva, pupa i adult."

Sisena pista: "Els mascles de la meua espècie s'alimenten de nèctar de flors, però a les femelles ens va la marxa."

Setena pista: "Puc localitzar a un humà per la seua calor, la humitat que desprén o el diòxid de carboni que emet." Això em sembla una mica porcada, la veritat.

Octava i última pista: "Les femelles de la meua espècie posen fins a dos-cents ous havent menjat... sang!"

Vinga, anem a veure... He vist per ací molts nassos rojos de tant de rascar-se... Però també algun que se l'ha deixat xato de tant d'estrényer. *(Es dirigeix a un xiquet o adult que haja tingut quasi tota l'estona el dit en el nas)* Puf, jo no sé si el teu nas tornarà a ser el que era... Ala, dis-me quin animal soc. *(Espera a que conteste i, si no encerta, li dona com a pista extra que la seua picada pot transmetre la malària i altres malalties)*

Juguem una altra vegada? És que m'agrada la cara de ximpls que poseu.

Primera pista: "Menge rosegadors, conills, insectes, fruites i ous."

Segona pista: "Normalment vivim en parelles o xicotetes famílies."

Tercera pista: "Puc excavar un cau per a refugiar-me, i el poden utilitzar també els meus fills i els meus nets."

Quarta pista: "Soc molt enginyós."

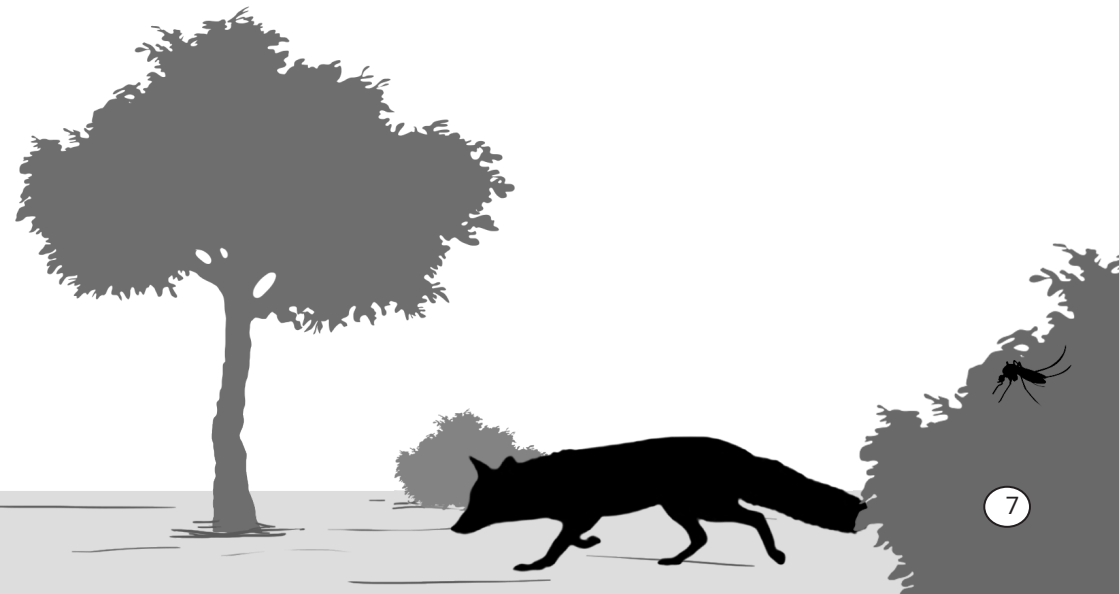
Cinquena pista: "Als humans que són molt astuts els diuen que s'assemblen a mi."

Sisena pista: "Tinc una cua preciosa, gran, espessa i, moltes vegades, pèl-roja."

Setena pista: "Soc membre de la família dels gossos."

Què soc? Qui ho sap? Molt bé, molt bé.

I aquest joc es pot fer amb qualsevol animal, i qui encerta es converteix en animal i dona les pistes. Ja teniu una cosa nova al que jugar quan no es puga anar al parc o a la muntanya. I, vinga ja, al que anàvem, que el malefici no es lleva sol. A netejar! Però mireu, seguirem cap enllà, que hi ha una zona que sempre està molt descurada. "Mauleia, no t'entretengues..." (*Espenta a la gent perquè es done pressa*) Anem, anem, amb empenya, amb rapidesa, que "pa" després és tard!

JORNADA TERCERA

EN EL PARATGE ELS FONTANARS

(Mauleia respira profundament, de manera exagerada. Moments abans de parar ha obligat el grup a caminar molt a pressa.)

MAULEIA: Ai, que nerviosa estic! *(Respira profundament)* És que açò no pot ser. Tanta pressa, tanta pressa, sempre amb la llengua fora. "Mauleia, parla més a poc a poc", "Mauleia, on t'has deixat el cap...". Dins de la closca moltes vegades per a no veure tant de desastre... "Mauleia, pren-te una valeriana". A veure, descanseu un poquet i expliqueu-me alguna cosa que no acabe d'entendre: els humans preneu café per a espavilar-vos i poder fer tot el que heu de fer al cap del dia, però necessiteu prendre café perquè per la nit no dormiu bé pensant en tot el que heu de fer i perquè heu pres massa café...

Algú més per ací pilla el poc sentit que té açò? El pitjor de tot és que no sols aneu accelerats vosaltres, és que accelereu al planeta sencer i organitzeu uns desastres que no veges per no ser conscients de la naturalesa. A veure, que soc una TOR-TU-GA. I què caracteritza a les tortugues? *(Anima al públic a dir coses sobre les tortugues)*

Perfecte, les tortugues som tot això i més, clar que sí, però, sobretot, *(parla molt a poc a poc)* som uns éssers vius molt pausats, ens prenem la vida amb molta calma, ens movem molt lentament. *(Parla a ritme normal)* Ja sabeu, això de caminar a pas de tortuga. Que vosaltres ho dieu com si fora una cosa dolenta, però esteu tan equivocats com en quasi tota la resta.

"Mauleia, ves al gra, filla". Sabeu què? Ací s'ha acabat això de fer l'humà. Ja està bé de tonteries. Ací ara serem tots tortugues. *(Es dirigeix a algú del públic)* A veure, tu, repeteix amb mi: "soc una *Mauremis leprosa*." *(Espera a que ho repetisca i es dirigeix a una altra persona)* Ara tu: "soc una tortuga d'estany més valenciana que la paella". Vinga, ara tots, moveu-vos com jo i repetiu: "soc una *Mauremis leprosa* i m'agrada caminar a poc a poc" *(Camina molt lentament i dona uns quants passos molt a poc a poc, el públic la segueix)*

Molt bé, molt bé. Ara respireu molt profund i lent sense deixar

d'imitar-me. (*Segueix movent-se molt lentament, gira el coll a poc a poc, estira els braços molt a poc a poc*) Que no se vos oblide recollir el fem que trobeu, no perdem el nord que som ací per alguna cosa, i es pot treballar i moure's lent alhora.

(*Se sent una veu greu i l'esperit de la Penya del Frare apareix d'entre la vegetació.*)

- ESPERIT: Mauleia! Maleïda tortuga entremetedora! Què fas ajudant als humans? Qui t'ha donat permís per a compartir la saviesa dels teus ancestres?
- MAULEIA: Merda, l'esperit de la Penya del Frare! Ala, ja l'hem feta bona. "Mauleia, per a què eixes de casa".
- ESPERIT: Tortuga del dimoni, vine ací immediatament! Com se t'ocorre aliar-te contra els el teus ajudant-los a trencar l'encanteri?
- MAULEIA: (*Espera uns segons, indecisa*) A veure, Penya del Frare, que jo a aquests me'ls he trobat per casualitat i els he posats a netejar. Que sí, que els animals i les plantes som, a la nostra manera tan equilibrada, molt nets, però no crec jo que això siga un secret d'estat.
- ESPERIT: Damunt de replicadora, ximple. És que no saps res de la història de la teua estirp? És que no saps que estaves donant-los el secret de la supervivència? Que ho tenien que averiguar ells! (*Indignat i desesperat perquè la tortuga no entén res*) A veure, ànima de cànter, coneixeràs la història de l'extinció dels dinosaures.
- MAULEIA: Home, clar! Això ho estudiem en primer de tolla, abans de passar a les classes de riu: va caure un meteorit i es van morir de calor. Encara que no sé jo això què té a veure ara.
- ESPERIT: Així ens va... Vosaltres, els humans, també teniu eixa versió de la història? (*El públic contesta que més o menys sí. L'esperit s'emporta les mans al cap*) Ni idea teniu ningú. De debò creieu que unes bestioles tan grans i tan intel·ligents anaven a palmar-la perquè els pujaren un poc la calefacció? Que se'ls va carregar l'estrés!

Vos ho explique per a ximpler: la calor i el núvol de cendres va tocar els nassos, però no va ser per a tant. El que va ocórrer és que tots van començar a queixar-se. Que si no m'agrada que tot estiga tan gris, que si l'aigua sap estrany, em queixaré però no faré res sobre aquest tema... Damunt, cada vegada hi havia més espècies pel món, allò semblava el Corte Inglés el dia

abans de Nadal... No cabia una agulla. Va començar la competitivitat, que si jo vull un niu més gran que el del veí, que si buscaré branques més ràpid i més lluny, que si ara en lloc d'anar al riu vull tindre tolla pròpia, que si no em dona la vida... I no els va donar, no, la palmaren.

I qui va sobreviure? Els de la gansoneria, els de "lleva'm d'ací eixes presses", els de "jo em passe a la meditació, al ioga i al *slow life*". Els lents! Eixos que van per ací olorant les flors, observant a les abelles, mirant com creixen els arbres. Els que van a poc a poc pel món! I tu, maleïda tortuga, els has ensenyat a aquests com fer-ho.

MAULEIA: *(Visiblement confosa, es rasca el cap)* A veure, senyor esperit, que jo m'entere. El malefici que els heu llançat és l'estrés?

ESPERIT: No dones una. No, l'estrés s'ho han inventat ells solets. I, per culpa de la seua autoexigència, la seua desconexió amb la Mare Terra i la seua forma de vida estressada, el planeta se'n va a la deriva i tots darrere. Així que el que hem fet ha sigut manar-los els Set Mals de l'Estressat-Desconnectat: insomni, mal de cap, dolor d'esquena, ansietat, tristesa, acidesa d'estómac i, el meu preferit, el "no sé què faig amb la meua vida".

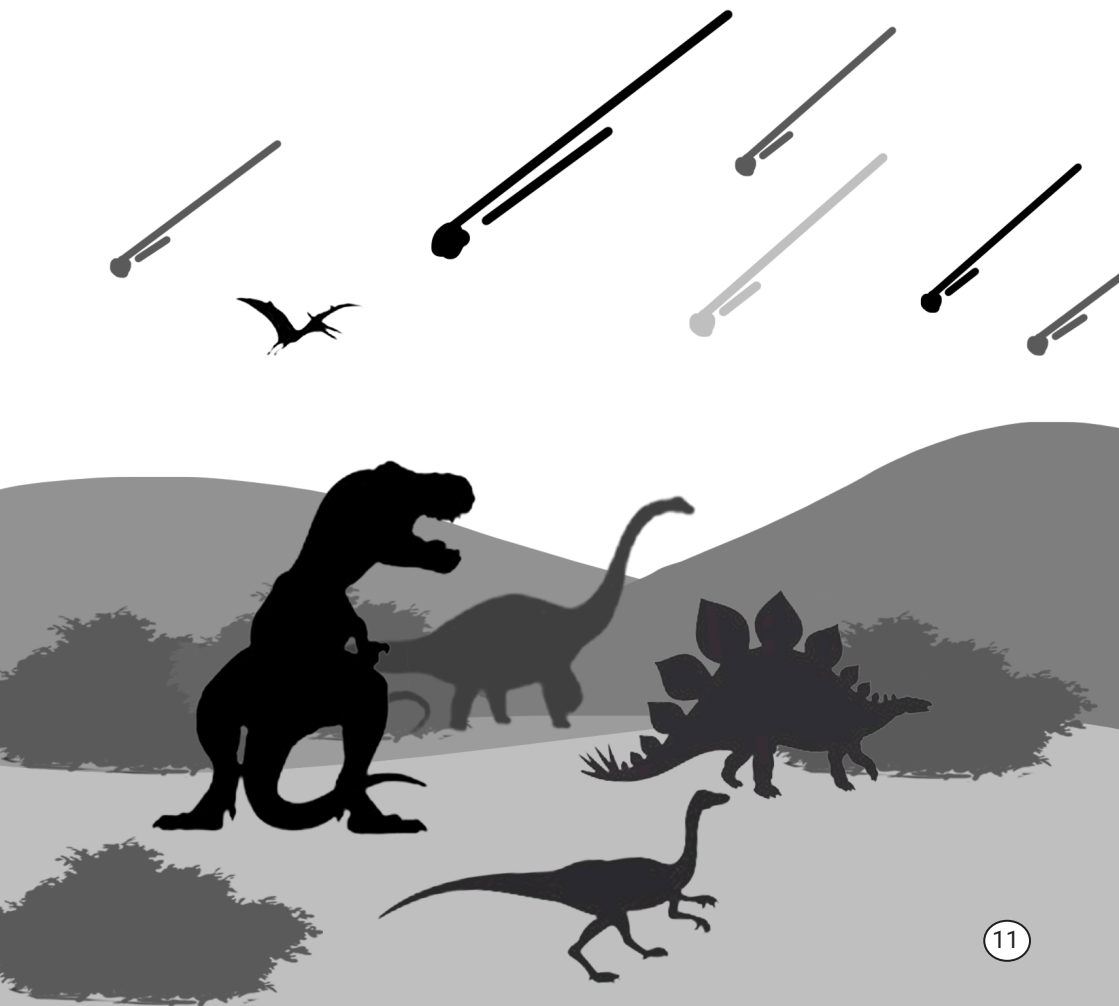
MAULEIA: Molta mala llet veig jo ací, molt de verí... Així que, vinga, on està l'antídot? Que dic jo que alguna cosa podran fer els pobres.

ESPERIT: Doncs, d'ara per a ja, ben poc. Llevat que... Però no, anem, que no seran capaços de demostrar que són dignes d'una segona oportunitat. Que aquests no saben posar focus, que són com eixos que van pel món sense mirar les coses directament, que només saben fer fotos i, damunt, els ixen borroses perquè mai se'n recorden de netejar l'objectiu de la càmera.

MAULEIA: Mire, li dic jo que sí. *(Dirigint-se al públic)* Aquest abans s'ha cabrejat perquè vos ensenyava a caminar a poc a poc, no? I diu que es van salvar els que oloraven les flors i meditaven i eixes coses. "Mauleia eres la llet." Provem de veure si amb parsimònia, observació i sense fems, se'ns van els Set Mals.

(Dirigint-se a l'esperit) Eh, vosté! Que nosaltres ens n'anem a seguir netejant cap a la Font del Baladre amb molta calma i mirant com cauen les fulles, o creixen, o caminen les sargantanes, o bufa el vent... Que si això ja ve vosté amb nosaltres i pel camí va pensant, que segur que alguna cosa més podrem fer.

(Mauleia s'acosta a poc a poc a observar una fulla d'un arbre i anima al grup a imitar-la. Segueixen, a poc a poc, cap a la Font del Baladre. La tortuga aprofita el camí per a senyalar-los, de manera breu, punts especials, espècies de flora o fauna o diferents fites del camí.)

JORNADA QUARTA

A UNS CENT METRES DE LA FONT DEL BALADRE

(L'esperit es posa al capdavant i els deté.)

ESPERIT: Mauleia, para. He observat el vostre bon fer. Reconec que aquests humans, quan volen, poden prendre's la naturalesa de debò i amb calma.

MAULEIA: Bé, bé, anem bé, gent!

ESPERIT: No t'emociones tant que el camí que han de recórrer no és fàcil.

MAULEIA: "Mauleia, mossega't la llengua, vinga, no li digues el que penses d'ell i la seua mala llet..."

ESPERIT: Deies alguna cosa, tortuga del dimoni? Una sola insolència més i es queden amb els Set Mals de l'Estressat-Desconnectat per a tota l'eternitat.

(Mauleia fa un gest de tancar-se la boca amb una cremallera.)

ESPERIT: Ara vos ensenyaré com enfocar l'atenció per a sentir i apreciar la Mare Terra com mereix. Però, per descomptat, hi ha alguna cosa més. Haureu de demostrar que sou capaços de confiar els uns en els altres.

(Fa aparéixer alguns mocadors) Necessite un parell de voluntaris molt responsables, majorets si pot ser. Bé, perfecte, vosaltres dos vos quedeu ací amb mi. La resta, per favor, vos dividiu en grups de cinc persones i vos poseu en fila, com quan anàveu al col·le. Durant una estona sereu erugues, però erugues cegues. Tin, Mauleia, reparteix-los estes benes perquè se les col·loquen en els ulls.

MAULEIA: No serà passar-se'n, senyor esperit? Mire que aquests humans tenen advocats i si algun s'escalabra... Ai, no! No tindrà pensat tirar-los pel barranc?

ESPERIT: Gran proverbi eixe que resa: "Mort el gos, es va acabar la ràbia." No em sigues talòs! Que la idea és que entren en raó, no que s'extingisquen!

MAULEIA: Val, val... Tothom a posar-se la bena... Que ningú em faça trampes... *(Entre el públic baixet perquè no la senta l'èsserit)* No vos preocupeu que ja m'encarregue jo que no vos mengeu cap arbre ni acabeu en el riu. *(Torna a parlar ben alt, per a dissimular)* Ja esteu tots cecs? Agafeu el muscle del company de davant amb la mà esquerra. Espereu que vos recol·loque bé dins del camí. *(Posa a tots els grups en el camí, en direcció a la Font del Baladre)* Senyor esperit! Preparats!

ESPERIT: Perfecte. Tant la tortuga ximple, com els voluntaris, com jo guiarem a les diferents erugues en el seu caminar a través dels arbres, o per la senda o per on se'ns ocórrega. Els components de les erugues, amb les seues mans lliures, hauran d'explorar allò que els seus guies els diguen. Com més en silenci estiguem tots, més valuosa serà l'experiència i més comptarà a l'hora de llevar-vos un o dos mals, d'acord? Anem allà.

(Cada guia condueix amb cura a la seua eruga cap a un element que ha d'explorar. Pot ser una paret rocosa, un arbre, unes flors, les fulles seques del camí, una font d'aigua o el murmur del riu o el so del vent. A poc a poc van avançant pel camí, amb els ulls embenats i explorant diferents elements, fins a arribar a la Font del Baladre.)

JORNADA CINQUENA

A LA FONT DEL BALADRE

(Arriben les erugues amb els ulls encara embenats. L'esperit fa senyes als guies perquè col·loquen a les erugues enfront de la xicoteta bassa de la font.)

ESPERIT: Humans, expliqueu-me, què tal això de no veure gens ni mica? Vos ha sorprés la rugositat dels troncs o les pedres? Potser no éreu conscients de l'olor de les fulles seques o de com punxa una argilaga... que no tot és agradable en aquest món... *(Anima al públic a contar les seues experiències)*

Ara que sou ací dempeus, no vos fa l'efecte que els vostres peus s'eixamplen, com si volgueren ocupar més espai, tirar arrels, agarrar-se més forts al sòl? És com sentir-se una mica arbre, veritat?

MAULEIA: Sí, sí, sí... No sé si arbre o estàtua però...

ESPERIT: Seràs...! No em trenques l'encant del moment, filla meua. *(Girant-se cap al públic)* Les meues xicotetes erugues, aguseu els sentits un poc més. Què sentiu? Algú nota un xicotet canvi en l'ambient? Més frescor, potser? Una olor diferent? Vinga, digueu-me, sense por, que tan sols vos esteu jugant que vos lleve un parell de mals més o menys.

(Si al públic no se li ocorre res, Mauleia els diu coses.)

MAULEIA: Algú ha dit que se sent el murmuri de l'aigua? Brunzeixen més els insectes? Es nota més el sol en la cara? Molt bé, molt bé.

ESPERIT: Calla, tortuga.

Finalment, abans de llevar-vos les benes, a qui de vosaltres li sembla estar respirant ara més a poc a poc que quan va començar a caminar aquest matí? *(Espera a veure si algú alça la mà)* Perfecte. I, a qui li dol menys el cap o l'esquena que abans de vindre? *(Estudia las respostes del públic)* Sembla que anem per bon camí, veritat? Crec que esteu preparats per a la prova final. BENES FORA!

MAULEIA: Amb cura, no vos facen mal els ulls ara. Aneu acostumant-vos

a poc a poc. *(A dos dels quals es destapen primer)* Per cert, vosaltres dos em podeu fer el favor d'anar per les bosses amb el fem recollit que s'han quedat arrere? A veure si s'ha agusat el vostre sentit aràcnid i sabeu trobar el camí.

ESPERIT: Segueixes amb la idea que tenen que netejar la naturalesa perquè els deslliurem del malefici?

MAULEIA: A veure... Que dic jo que no farà mal que recullen els seus desaprofitaments i aprenguen a no embrutar la nostra casa. Que ja vaig entendre que això del malefici no ha sigut només pels residus, que el teu sindicat d'esperits venjatius volia atallar l'arrel del problema... Però, què vols que et diga, a mi encara em dol el bony per la botella en el cap que m'he emportat aquest matí.

ESPERIT: No hi ha raó perquè no aprenguen més d'una lliçó hui, i als humans, per desgràcia, o els poses davant les conseqüències, o no són capaços d'adonar-se de les causes.

Redeu! Menys xerrameca, que m'emboliques i aquests se'm despisten. Mira, ja han tornat amb les bosses. Si vols, quan acabe amb ells els poses a netejar de nou, però ara toca la prova final.

A veure, busqueu un lloc on asseure-vos o adosseu-vos en alguna cosa o el que vulgueu però que pugueu estar una estona quiets, còmodes i amb vistes a la Font del Baladre.

(Esperen que tothom es col·loque i l'esperit i la tortuga se senten entre ells.)

MAULEIA: Ai, què zen, què macos tots. Estem com per a una foto d'Instagram.

ESPERIT: Et vols callar... Anem a estar tots en silenci i el més quiets possible. Es tracta d'estar molt atents, amb els ulls i els sentits ben oberts. Durant uns minuts ens dedicarem a observar tot com si ho vérem per primera vegada. Cada vegada que alguna cosa succeeixca davant nosaltres, que alguna cosa ens crida l'atenció, ho comptarem amb els dits. Per exemple, si jo veig caure una fulla ballant en l'aire, alçaré el meu polze esquerre. Si després veig passar volant un teuladí, alçaré el meu dit índex, i així amb tots els dits de la mà esquerra i després amb la dreta.

No es tracta de col·leccionar coses sense més, sinó de sentir-les de debò, de viure-les i retindre-les. No val alçar el dit perquè he sentit caure una pinya i després no recordar-me de la pinya ni de si ha rebotat contra el sòl o ha caigut sobre les fulles

seques o el fang. M'enteneu?

MAULEIA: Que sí, home, que sí. Que els humans això ho anomenen *mindfulness* o una cosa així, que estos tenen nom per a tot. Que es posen unes apps en els telèfons i ho practiquen des del sofà de la seua casa.

ESPERIT: No em contes eixes coses que els afegim una granellada i una bona caiguda de pèl en comptes de llevar-los el dolor d'esquena... (*Indignat, cap al públic*) Com se vos ocorre fer això? Seria tan de bojos com aprendre les parts d'un arbre mirant la pantalla d'un ordinador!

MAULEIA: (*Al públic*) Xst! Dissimuleu, dissimuleu com si en la vida se vos haguera ocorregut fer tal cosa... que ja vos veig calbs, coixos i amb otitis, almenys.

ESPERIT: Estem al que estem? Tanqueu els ulls un moment. Tots amb els ulls tancats. Agafeu aire a poc a poc i profundament... solteu-ho poc a poc per la boca. Una altra vegada. Vinga, molt bé. Ara obriu els ulls i observeu.

(*L'esperit deixa passar uns cinc minuts més o menys, dependent quan actiu siga el medi al seu voltant.*)

ESPERIT: Bé, ja podeu parpellejar tranquils. Qui té ganes d'explicar-me quantes coses ha vist? Al primer que s'atrevisca li lleve l'àcidosa d'estómac.

(*El públic anirà compartint el que ha vist, el que ha escoltat o sentit.*)

MAULEIA: Jo he vist una sargantana amb la cua tallada, un mosquit punyeter i he sentit els budells de més d'un. Això també compta?

ESPERIT: No tens solució, Mauleia, però per alguna cosa es comença. Quantes vegades havies vist una sargantana amb la cua tallada?

MAULEIA: Mai, mai en la meua vida, la veritat.

ESPERIT: T'adones de que, si no hagueres estat parant atenció a quant passava al teu voltant, t'hagueres perdut una cosa tan curiosa com això? (*A tots*) Quantes coses no veiem, escoltem, olorem o sentim cada dia per no parar atenció, per tindre el cap en un altre lloc?

MAULEIA: Així anem, com a pollastre sense cap... Ai, calla, calla, calla...

que m'estic en recordant d'un cant navajo que no paren de repetir les meues cosines les americanes. Ai, que açò va a ser divertit! Aparta, esperit que et vas a ca... perdó, que vas a veure... Si amb això no ens lledes l'encanteri... (*Al públic, molt emocionada*) Poseu-vos tots en fila, com l'eruga però tots junts i ben agarrats, una eruga ben llarga.

(Aparta a l'esperit, que queda en segon pla mirant a Mauleia com si estiguera boja i recol·loca a la gent amb espai per davant per a caminar.)

Segons diuen les pesades de les meues cosines, els navajos són molt aficionats a càntics i balls per a ser encara més un amb la Mare Terra. A més, el que nosaltres diem bellesa ells ho entenen com a harmonia. No em direu que no és bonic? Ai, que em vaig per les branques de l'emoció.

Farem el següent: Jo diré una frase ben alt i vosaltres la repetireu. Totes les frases acaben amb la paraula "Caminaré"; en dir eixa paraula, heu de fer un pas amb peu dret, i en la següent frase, amb l'esquerre. Vinga, que és fàcil però cal parar atenció. Aneu a veure quin cant tan bell. Vos veig a tots buscant-ho en internet quan arribeu a casa.

ESPERIT: A veure, tortuga del dimoni, que això era una cosa seriosa. Com et poses a fer la conga a la meitat d'una cosa tan important?

MAULEIA: Tu calla i mira i escolta i sent... Vinga, que t'apliques el conte una mica.

(Al públic) Comencem? Tothom agarrat al de davant? Recordeu: repetiu la frase i, en arribar a "Caminaré" feu un gran pas.

Amb la bellesa davant de mi, caminaré

Amb la bellesa darrere de mi, caminaré

Amb la bellesa sobre mi, caminaré

Amb la bellesa davall de mi, caminaré

Amb la bellesa al voltant de mi, caminaré

Passejant per una senda de bellesa, amb alegria caminaré.

(L'esperit aplaudeix al públic i a la tortuga, molt emocionat.)

ESPERIT: A veure qui manté el malefici després d'això. Vinga, poseu-vos en pla eruga una altra vegada. Alceu tots la cama dreta... *(Es trau el mòbil i els fa una foto)* Aquesta se'n va directa a l'Instagram del sindicat. I jo, ja va sent hora que torne a casa.

(L'esperit fa una xicoteta reverència com a comiat i s'allunya del grup.)

MAULEIA: Doncs res.. Que molt de gust a conèixer-vos, que a veure si ens veiem prompte per la naturalesa, i que em feu el favor de portar-vos les bosses amb el fem. I que no m'assabente jo que torneu a ballar-la!

El nostre especial
agraïment a
Joseph Cornell per
les aportacions a aquest
llibret mitjançant la
tècnica de l'aprenentatge
fluid (*Flow Learning*),
tretes del seu llibre
Compartir la naturalesa,
publicat en Espanya per La
Travesía Ediciones.
Coneix més sobre
aquest autor en
www.sharingnature.com

Amb la col·laboració de

Amb la col·laboració de / Con la colaboración de

